

[Bertel Dahlgaard.]

afklaring sted efter disse linier. Selvfølgelig har det radikale venstre lettest ved at opfordre til en sådan afklaring. Vore vælgere fordeler sig jævnt over alle samfundslag, et jævnt udsnit blandt gårdmænd, husmænd, håndværkere og handlende, tjenestemænd og privatfunktionærer, og en betydelig procentdel af vore vælgere er arbejdere. Det ligger i sagens natur, at et sådant vælgerkorps er mere fordomsfrit i sin tankegang end de andre, mere ensidigt sammensatte partiers, og det er vel til syvende og sidst hemmeligheden i det, som man kalder den radikale indflydelse, og som mange er så fornærmede over.

Men det, der er åbenbart for enhver, der vil ræsonnere lidt over de politiske forhold, jeg her har omtalt, er, at hvis alle de socialliberalt indstillede vælgere fandt sammen, så ville de ved deres centrale placering i vort samfund få en enestående stærk stilling i dansk politik, de ville kunne afstikke linierne for en vel afbalanceret økonomisk og social politik, for en frugtbar erhvervspolitik, og en sådan udvikling ville have en helt anden baggrund end den moderat-konservatisme, der i så høj grad bygger sin tilværelse på socialistforskrækkelse — hvadenten der er grund til det eller ej. En sådan stærk socialliberalisme kunne i bevidstheden om sin egen styrke afvise al denne socialistforskrækkelse og i givet tilfælde også have styrke til et frugtbart samarbejde med socialdemokratiet, når det afsværges sine socialistiske dogmer.

Se, alt dette siger jeg i og for sig ikke til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, for det ærede medlem forstår det i forvejen, men jeg siger det, fordi der måske er andre her i salen, der kunne have godt af at lytte til det.

Endelig kommer jeg til det, jeg vil sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen personlig: der mangler hos det ærede medlem blot endnu en lige så dristig handleevne som i grundlovssagen, men vi afventer altså udviklingen. Nu vil vi foreløbig se at få noget bestilt i folketinget i vinter.

Aksel Larsen: Jeg var lige ved at blive revet med, da jeg hørte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard male for os sit drømmesyn om et mægtigt radikalt parti, som enten

var det største parti her i salen eller eventuelt endog havde flertal. Jeg har naturligvis ikke noget imod, at det ærede medlem har sådanne ønskedrømme, men jeg synes, at hele den del af hans tale i den givne situation var blottet for forbindelse med de jordiske realiteter.

Må jeg begynde med at sige et par ord til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Det ærede medlem lod forarget — selvom det naturligvis faldt ham vanskeligt — over mine udtalelser om, at regeringen har brudt de løfter, den kom til magten på, og det ærede medlem forkyndte, at komministerne altså synger med på samme melodi som de borgerlige oppositionspartier. Ved det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), hvis ministre er så flinke til at citere ordsprog, ikke, at der er et dansk ordsprog om, at man ikke skal tale om strikken i en hængt mands hus? Jeg synes ærlig talt, at efter det fodbroderskab mellem det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), venstres og de konservatives ordførere, som udviklede sig her i går, og som også fik udtryk i den beslutning, der blev truffet i går, skulle det ærede medlem være lidt varsom med at tale om, at andre synger med på samme melodi som venstre og de konservative.

Men lad os så komme til det, der skulle være den saglige del af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s bemærkninger. Han gjorde opmærksom på, at socialdemokratiet holdt sine løfter, for de var gået ind for en bestemt økonomisk politik og for en reformpolitik, og de havde da opnået noget, og de havde foreslået endnu mere. Ja, men dermed er det jo ikke klaret. Det ærede medlem skulle, hvis han overhovedet ville tale om disse spørgsmål, have taget sit udgangspunkt enten i den agitation, han selv rejste landet rundt med i fjor under to valgkampe, eller i den højtærede statsministers programtale af i fjor eller i det, jeg sagde i min første tale under denne åbningsdebat. Men det gjorde han ikke; han ønskede kun at sige nogle almindeligheder om den politik, regeringen var gået ind for, for derefter at efterlade det indtryk, at så er jo alt i den bedste orden.

Det er det slet ikke. Kom denne regering ikke til magten ved kravet om og løftet om en lav rente? Var det ikke statsministe-